

Rode hakken & witte wijn

Iedereen maakt het weleens mee in zijn omgeving: een bekende die kanker heeft. Zo kreeg Marieke – de zus van onze beste vrienden – borstkanker op 39-jarige leeftijd. “Ga ik eraan dood?”, vroeg ze aan mij. “Mediums doen geen uitspraken over dood of ziekte, dat is een beroepscode”, antwoordde ik. “Dat weet je toch?” “Ja, maar ik wil het weten!” Tegen alle ethiek in had ik sterk het gevoel dat ze de borstkanker zou overwinnen. Goddank kreeg ik gelijk. Na de hele santenkraam aan behandelingen knapte Marieke op. Ze kreeg weer een volle bos haar en genoot van feestjes. Ze dronk witte wijntjes en vierde het leven.

DIEPE COMA

Een paar maanden later kreeg ze hoofdpijn. Diagnose: haar hoofd zat vol met tumoren. Einde oefening. Marieke geloofde er niet in dat er geen redden meer aan was. Tijdens de laatste twee weken van haar sterfbed was dat ook wat ze tegen mensen zei die bij haar waakten: “Jullie doen net alsof ik doodga!” De ochtend van haar overlijden zat ik opeens rechtop in bed. Marieke stond naast me. “Vertel mij maar eens even hoe dit werkt?” *Spirits* komen wel vaker ‘ongevraagd’ langs, maar deze vraag was wel heel heftig. Ik had geen antwoord. Mijn partner vroeg me wat er was en ik mompelde: “Marieke was hier en ze wilde weten hoe ze het daar moet doen.” Soms wil je als medium gewoon dingen niet weten, voelen of zien, maar het is nu eenmaal hoe het werkt. “Als jullie ons nodig hebben, dan zijn we er voor jullie”, smste ik naar onze vrienden. Een paar uur later kregen we het verdrietige bericht dat Marieke was overleden. Ze lag op het moment dat ze die ochtend naast mijn bed stond al in een diepe coma. Een moeder van twee jonge kinderen. Ik was zelf net veertig jaar geworden en Marieke zou dat nooit meemaken.

PRACHTIGE BOODSCHAP

Het bleef uiteindelijk stil rond Marieke. Haar ouders en broer vroegen weleens: “Hoor je nooit iets van haar? We missen haar zo.” Begrijpelijk en menselijk. En tevens hartverscheurend wanneer je graag iets moois namens haar wilt doorgeven, zoals dat ze de familie mist of dat ze het goed heeft. Een jaar later was ik voor

een bijscholingsweek op het *Arthur Findlay College* in Londen. Die avond waren er readings van de beste mediums van de opleiding. Er kwamen allerlei *spirits* door voor de honderd aanwezigen in de zaal. Het was erg bijzonder. Een medium vertelde dat ze een vrouw bij zich had. Jong, rond de veertig, gekleurde hoofddoek om, kanker, eerst de borst, later door haar lichaam. Ik zat compleet verstijfd op mijn stoel te luisteren en stak aarzelend mijn hand op. Was het Marieke? Het medium ging verder: “*Her name sounds like Marie.*” De andere handen van personen die ervoor ook iemand herkenden gingen omlaag. Ik kreeg de reading. Het medium gaf aan dat Marieke rode pumps droeg. Prachtig rode pumps. Ik had geen herkenning. Had ik Marieke ooit op rode pumps gezien? Nee, wel witte. “*She wants to drink white wine and dance with you. She is so bubbly and so full of energy! It’s a party for her, she celebrates her life with you and everyone she loves.*” Weer thuisgekomen vertelde ik onze vrienden wat me was overkomen. Ik kon alles plaatsen, behalve de pumps. “Henk Jan”, zei haar broer tegen me, “ze droeg thuis altijd rode pumps!” Ze bleek dus rode of witte te dragen! Mensen kunnen niet altijd plaatsen wat ik voor ze doorkrijg van gene zijde. Of antwoorden zelfs met ‘nee’ omdat ze het totaal niet herkennen. Nu was mij dat overkomen. Maar ik kon wel een prachtige boodschap van Marieke doorgeven. Marieke met haar rode hoge hakken en haar glas witte wijn, helemaal in Londen. Ja, zo was ze wel: zo gek als een deur en bij elk feestje aanwezig! ■

